

П. Г. УДХАУС
КАМБАНЕН ЗВЪН ЗА УОЛТЪР

Превод от английски: Стоян Бабалев, 1997

chitanka.info

Когато Уолтър Джъдсън се сгоди за Анджела Пирбрайт, която гостуваше за лятото при леля си госпожа Лавендър Ботс, ние всички се зарадвахме. Всеки един от нас смяташе, че това е идеалната двойка, както впрочем и аз. Като най-възрастен член на голф клуба бях наблюдавал млади двойки да се събират още от времето на гумените топки за голф, но малко от тях си подхождаха толкова много както тези двамата. Той — така строен и мъжествен; тя — с външност, напомняща силно тази на госпожица Мерилин Монро. Вярно е, че той играеше голф, а тя тенис, но тези малки различия винаги могат да се изгледят след сватбата. На хоризонта не се задаваха никакви облаци.

Изненадах се, когато Уолтър дойде при мен един следобед, когато се бях разположил на стола си на терасата с изглед към деветата дупка на игрището за голф и забелязах на лицето му измъчена и изпита физиономия, но от тези, които човек има, когато топката, вместо да полети в северна посока, е полетяла на север-североизток. Нямаше и следа от лъчезарната му усмивка, станала обект на разговори от няколко седмици.

— Случило ли се е нещо, момчето ми? — попитах загрижено.

— Само неприятности, гибел, отчаяние и безутешност — каза той, гледайки навъсено една муха, която се бе присъединила към нас и правеше гимнастика върху ръба на чашата ми. — Сигурно вече сте чули, че утре ще играя срещу Джордж Портър на финала за Купата на Президента.

— Аз съм реферът на мача.

— О, така ли? Значи притежавате билет за първия ред на трагедията. Ще имате чудесна гледка, когато животът ми бъде съсипан и чашата на щастието отнета от устните ми.

Намръщих се. Подобни приказки не ми харесват, особено когато идват от устата на млад човек в разцвета на живота. Не би ми харесало дори и от устата на някой по-възрастен.

— Хайде, хайде — рекох аз, — няма нищо страшно, Уолтър. Какво е това пораженческо настроение? Ако вярваме на това, което хората говорят, Джордж Портър няма да е нищо повече от прахоляк след колесницата ти. Мисля, че ще го победиш.

— А аз не мисля така и ще ви кажа защо. Познавате ли семейство Ботс?

Познавах ги, разбира се, и голяма част от живота си съм прекарал в избягването им. Главатарят на клана, госпожа Лавендър Ботс, имаше ужасния навик да пише книги и да говори за тях. Писанията ѝ не бяха романи. Аз съм човек с широки разбирания и мога да понасям авторките на романи, но госпожа Ботс извади лошо име на английската литература, описвайки онези неприятни чудатости, които жените от нейния тип толкова харесват. Някои от нейните заглавия са „Моите приятели, самодивите“, „Как да разговаряме с цветята“, „Много от моите най-добри приятели са полски мишки“, както и други все от същия сорт. Носят се слухове, че е замислила четвърта част по въпроса за елфите.

Понсфорт Ботс, съпругът ѝ, разказва истории на диалект, а още по-непоносим е по-големият им син, Козмо, чиновник по професия, който пише рецензии на книги за разни седмични издания и както много рецензенти страда от манията да вкарва читателя в правия път. Дори силни мъже често се криеха в храсталаците, щом видеха да се задава Козмо.

— Да, познавам ги — казах. — Защо питате?

Гласът му трепереше при отговора.

— Току-що подочух, че смятат да вървят с мен утре на мача.

Разбрах какво има предвид.

— Мислите, че ще ви пречат да спечелите мача?

— Убеден съм. Но не това е най-страшното. Анджела също ще бъде там. Усещате ли ужасната опасност, която се задава?

Казах: „Не, не усещам“, а той промърмори нещо за някого, чието име не долових, че бил тъп, изкуфял дъртак.

— Ама то е очевидно. Виждали сте ме да играя голф, нали?

— Може да ви се стори странно, но не. С изключение на началния удар или когато вкарвате в деветата дупка. Без съмнение, пропуснал съм истинска наслада, но на тези години намирам за по-приятно да си седя на стола на тази тераса. Защо?

— Защото, ако ме бяхте виждали, щяхте да знаете, че щом стъпя на игрището, аз ставам друг човек. Винаги спокоен, приветлив и галантен, в мига, в който стъпя на игрището и играта ми не потръгне, както обикновено се случва, злодеят у мен се събужда от дълбок сън. Започвам да ругая момчето, което носи стиковете, зъбя се на зрителите — изобщо, цяло представление. А утре, както казах, въздухът ще

гъмжи от Ботсовци и всеки един от тях ще къса нервите ми по свой начин. И Анджела ще бъде там и ще наблюдава.

Кимнах замислено.

— Мислите, че нещо такова ще се случи?

— Не виждам как може да бъде избегнато. Представете си какво ще стане, ако тъкмо пропусна един къс удар и онзи дъртак Ботс започне да ми разказва историята за двама зарзаватчии, които отишли в рая или старата Ботс започне да ми дрънка за елфи, или пък Козмо започне да ми обяснява как той би нанесъл удара. Да, без съмнение, ще се случи нещо.

— И вие се страхувате от ефекта, който вашият благороден гняв ще окаже върху възлюбената ви?

— Помислете само. Тя си мисли, че ще свърже съдбата си с рицаря Баяр^[1]. Каква ще бъде реакцията ѝ, когато разбере, че късметът, който е изтеглила, е капитан Блай от кораба „Баунти“^[2]. Ще ви кажа каква. Тя ще се отдръпне ужасена от мен и ще отмени всички приготовления за чеиза, преди да успее да кажа „Хоп!“. И напълно обяснимо. Кой би искал да се омъжи за капитан Блай?

— Но аз си мислех, че да си „разгневен млад мъж“ в наши дни е много модерно.

— Не и когато е разгневен като мен, когато пропусне някой къс удар. А шокът ще бъде още по-голям, защото досега винаги съм се отличавал с джентълменско поведение към тези стрептококи^[3] в човешки образ. Усилията са неистови, но заради Анджела винаги съм прикривал моето истинско мнение за тях и носех маска. Желанието да им кажа да ходят да си трошат главите е много силно, но винаги съм му устоявал.

— Мислите, че тя не би възприела добре предложението ви да ходят да си трошат главите?

— Разбира се, че не. Тя изпитва роднинска обич към дъртата Ботс, също и към дъртия Ботс, а и към Козмо — въпреки че и представа нямам как успява — особено към Козмо Ботс. И ако трябва да ви призная какво наистина мисля за тях, бих си докарал пародонтоза и дори обрив на задника. Както изглежда, възможно е да съм ѝ дал повод да заподозре истината, защото напоследък започна да се държи малко особено. Забелязвам, че ме гледа с преценяващ поглед, все едно има нещо наум.

— Въобразявате си.

— Може и така да е, но това няма значение, защото утре всичко ще стане ясно. Сега разбирате какво имах предвид, като ви говорих за проклятие, катастрофа, опустошение и отчаяние.

Проблемът му без съмнение представляваше интерес от няколко гледни точки и за щастие аз можех да го разреша.

— Това, от което се нуждаете — казах аз, — е да контролирате чувствата си и ще ви кажа как да го постигнете. Когато спортувах активно, също както и вие сега, бях склонен към емоционални изригвания на игрището. Излекувах се, мислейки за Сократ.

— Оня грък ли?

— Точно така. Йов сигурно щеше да ми свърши същата работа, но не знам защо се спрях на Сократ.

— Мисля, че не ви разбирам. Какво общо има тук Сократ?

— Много просто. Той, ако си спомняте, също си е имал проблеми... Едва ли му е било приятно да изпие онази чаша с отрова, но не позволил на враговете си да го пречупят, отнасяйки се към тях с хладно спокойствие и достойнство. Така че ако непрекъснато си повтаряте, дори когато и най-добрите ви удари попадат в препятствията, че вие сте в много по-добро положение от неговото и си мърморите „Сократ“ през определени интервали, или дори „Сок...“... Всъщност не, сетих се. Аз ще бъда с вас утре и всеки път, щом забележа, че избухвате, ще ви прошепвам магическата дума в ухото. Това ще свърши работа.

— Това решава целия проблем. Вече се виждам как печеля финала за Купата на Президента без петънце върху репутацията си. Какво бяхте казали там..., че хората говорели, че Джордж Портър ще бъде прегазен от моята колесница?

— Като прахоляк.

— Много точно — каза Уолтър, напълно възстановен до обичайния си бодър дух и с едно безгрижно „сок“ на уста, се запъти към бара да си поръча джин с тоник.

Когато пристигнах на другия ден, той беше с Анджела на началната позиция, бъррейки весело за това-онова. Още никой друг не беше дошъл. Годишното състезание за Купата на Президента никога не привлича цели тълпи, както други състезания, като например Откритото първенство на Великобритания. Претенциозното му име

може би е малко подвеждащо, защото това не е някое от големите състезания. Участници се приемат само измежду онези, чийто хендикап е не по-малко от осемнадесет, тъй като е насочено като специална възможност за изява на най-некадърната част от играещите голф. Всъщност това събитие беше нещо като илюзионист, който вади от цилиндъра си леваци като зайци.

И Джордж Портър, и Уолтър имаха хендикап осемнадесет, но тези, които и друг път са ги гледали, ми бяха казвали, че между тяхната игра има значителна разлика. Очевидците твърдяха, че Джордж играе уверено. Той беше вегетарианец и трезвеник, а трезвените вегетарианци винаги играят уверено благодарение на важните витамини, които се съдържат в стърганите моркови. Уолтър, от друга страна, беше един от онези непостоянни играчи, които редуват шампионски игри и левашки изпълнения. Кой Уолтър Джъдсън ще наблюдаваме днес, питах се аз — майсторът на стила, който веднъж само с три удара вкара в седмата дупка или неговото alter ego^[4], който с единайсет удара едва успяваше да вкара във втората?

Би било добре, на каквото и да станем свидетели, да отбележим, че в този момент той беше в състояние на най-добро разположение на духа, което не се помрачи ни най-малко от появата на господин и госпожа Ботс. Синът им Козмо не беше с тях, понеже, както обясниха, бил задържан у дома от спешна поръчка от Букси Уикли за статия за Албер Камю^[5] и естетическата традиция. Те изразиха надеждата си, че до завършващата фаза той ще успее да се присъедини, а Уолтър каза:

— Страхотно, страхотно, страхотно.

Няколко минути по-късно той ме дръпна настрана и ми довери причината за отличното си настроение. Джордж Портър, както изглеждало, бил в много слаба форма заради спор с годеницата си. Местните клюкари твърдели, че отношенията им силно охладнели. От сигурен източник Уолтър научил, че неговият съперник прекарал сутринта в бара, мрачно поглъщайки чаша след чаша от ечемиченото питие, така че по всичко личало, че скоро Купата на Президента щяла да краси полицата над камината му.

— Ако не мога да изкарам душата на човек, получил обратно годещия пръстен в комплект с всички писма и пълен до козирката с ечемичено питие — каза той развеселено, — никога повече няма да се покажа на игрището за голф. Вижте го, идва, целият е разнебитен.

Беше истина. Джордж Портър, появил се току-що, имаше вид все едно някой майстор на препарирани животни му е извадил всички вътрешности и след това, сигурно от разсеяност, е забравил да си свърши докрай работата, като ги замени с необходимия пълнеж. Мисля, че това често се случва с младите влюбени, когато обектът на обожание им посочи вратата. Той изръмжа учтиво в отговор на поздрава ми и с глух глас каза „тура“, когато Уолтър подхвърли монетата за право на първи удар. С наведена глава той застана на изходна позиция и мачът започна.

Скоро стана ясно, че Уолтър, който предвиждаше състезание само с един участник, не беше сгрешил. Последва пълен разгром и не се срамувам да кажа, че колкото и пристрастен да бях към Уолтър, сърцето ми се късаше за Джордж Портър. Ясно беше, че нещастният човек чувства положението, в което се намира, болезнено. Достатъчно нещастие е да загубиш момичето, което обичаш, след като си прахосал цяло състояние по нея в продължение на месеци покрай букети и шоколадови бонбони, а щом в допълнение към това станеш за посмешище на важен мач по голф, разочарованието ти достига своя надир. Вече казах, че Джордж Портър ходеше с наведена глава, но неговият проблем беше, че не можеше да я държи наведена. Доста често, когато отправяше удар, той я повдигаше към небето, сякаш питаше защо добър човек като него е наказан по този начин, което, разбира се, водеше до несполучлив удар по топката. В контраст на неговите жалки усилия Уолтър играеше превъзходно, озарен от вдъхновение.

В същността си голфът е проста игра. Единственото нещо, което се иска, е да удариш топката силно в правилната посока. Уолтър, ако изобщо удареше топката, винаги го правеше силно и според закона за средните стойности все някога, рано или късно, щеше да я отправи в правилната посока. И този ден това се случи и не се учудих, когато той водеше с цели три точки. Предимството му можеше да бъде и почувствително, ако при две от дупките на близко разстояние не бе запратил топката с цели петдесет метра по-далеч от необходимото, а при деветата същото желание за победа не причини четири пъти подред да не може да улучи.

Тук последва кратко прекъсване, когато Уолтър джентълменски позволи на противника си да поеме глътка въздух, за да може да събере

силите си. Джордж Портър се отдалечи на известно разстояние, за да остане насаме е нещастieto си, а Уолтър приемаше овациите на деветата дупка.

Спокойна увереност в победата личеше в цялото му държане. Беше самата учтивост във вниманието си към госпожа Ботс, когато тя насочи разговора по въпроса за елфите. Тези малки буболечки, които виждате да пълзят по земята, са наистина елфи, казваше тя и когато спомена, че е решила да озаглави следващата си книга „Елфи на игрището за голф“, нищо не можеше да се сравни с искрения ентузиазъм, с който Уолтър се съгласи, че точно от това се нуждае читателската публика. Понсфърд Ботс още веднъж разказа историята си за двамата зарзаватчии, които отишли в рая и въпреки че я разказа на шведски диалект, Уолтър се смя от сърце. Освен това погали по главата момчето, което носеше торбата със стиковете и когато Козмо Ботс се появи откъм клуба, Уолтър го поздрави като роден брат. Изглеждаше ми, че назначавайки се за негов ангел-хранител, този ден нямаше да имам никаква работа.

Щом успяхме да останем за малко насаме, аз успях да спомена това на Уолтър и той се съгласи с мен.

— Беше добра идея — каза той, — но както се развиват нещата, съвсем ненужна. Защо да се тормозя да си мисля за Сократ, щом се наслаждавам на приятна партия голф, на върха на формата си съм, а моите любими същества са около мен.

— Любими същества ли ги нарекохте?

— От техническа гледна точка, щом са роднини на Анджеела, значи са любими. Очарователно семейство, по мое мнение.

— Госпожа Ботс?

— Прекрасна жена. Много информирана по въпроса за елфите.

— Господин Ботс?

— Много забавен и остроумен човек. Не можеш да се сдържиш, като започне да разказва тези истории.

— Козмо Ботс?

Тук той се поколеба за момент, но бързо отвърна.

— Много интересен и културен млад господин. Изключително начетен. Току-що ми каза, че ще ме посъветва как да подобря играта си в оставащата част. Много мило от негова страна, нали?

Зарадвах се да го намеря във висок боен дух и тъкмо да го споделя, когато погледът ми се спря върху нещо, което се случваше там, където се бе оттеглил Джордж Портър. Едно момиче тичаше през тревата към него, едно момиче с кестеняви коси и чипо носле, в което разпознах Мейбъл Кейс, бившата му годеница. Но нямаше нищо бивше в сегашното ѝ държане. Едва-що погледът ми се задържа върху нея и тя се хвърли на врата на Джордж, като го разцелува любящо. Очевидно бяхме свидетели на нещо от рода на сдобряване между двама влюбени и Джордж, след като нежно си взе довиждане с нея, се завърна бодро на игрището като съвсем нов човек. Очите му блестяха, походката бе пъргава, а стика за голф размахваше като оня, как му беше името, дето размахваше меча Екскалибур^[6].

— О, небеса! — извика той. — Чувствам се така, сякаш някой богат вуйчо от Австралия ми е приписал наследство и ми е оставил един милион лири. Какъв прекрасен свят! И какъв прекрасен ден! Въздухът е като портокалов сок. Как е резултатът? Изоставам с три точки, така ли? Добре, добре, ей сега ще оправим нещата.

И замахвайки бодро няколко пъти, преди да удари топката, той умело я насочи със свистене към целта на удобно разстояние за следващия удар.

— Ха! — доволно извика той. — Това попадение не е много приятно, а? За ваша информация, можете да очаквате още доста такива удари.

Забелязах, че Уолтър се разтрепери. Той не беше предвидил такава ненадейна промяна в развитието на играта. В този момент Джордж Портър сигурно му е приличал на някой излязъл от гроба. Докато поставяше топката върху поставката, долната му челюст бе видимо увиснала. Той удари поставката едва-едва и тя падна в гъстата трева.

— О, скъпи приятелю, о, скъпи приятелю! — каза Козмо Ботс. — Нека да ви кажа къде сбъркахте този път. Направихте грешката, която толкова много състезатели с висок хендикап правят, не обръщайки достатъчно внимание на завъртането. Тазът ви бе неподвижен и в резултат на това цялото ви тяло бе напрегнато и тромаво. Когато искате да нанесете удар с пълен замах в това положение, главата трябва непременно да сочи в същата посока, в която отправяте удара.

Чух как Уолтър поема дълбоко дъх.

— А не мислите ли, че „Елфи, огрени от слънцето“ би било по-добро заглавие? — попита госпожа Ботс.

Цялото тяло на Уолтър застрашително затрепери и аз побързах да окажа първа помощ.

— Сок, Уолтър!

За секунда той остана напрегнат, после се отпусна.

— Разбира се, че сок — прошепна той.

— Както виждам развоя на играта — каза няколко минути по-късно Джордж Портър, — изоставам с две точки...

— А сега с една — добави той след още няколко минути.

— А сега сме изравнени — продължи след още малко. — Нямахте късмет с този къс удар.

На удара, за който ставаше дума, просто не му достигнаха пет-шест метра, за да бъде успешен и без съмнение щеше да бъде, ако Уолтър не беше трепнал от приглушения вик, който момчето носач издаде неочаквано и удари топката малко над центъра ѝ. В този момент той се извърна към момчето, издувайки се като балон, и още веднъж се наложи да спасявам положението.

— Сок, Уолтър!

Уолтър Джъдсън бе момче на място. С неимоверни усилия, болезнени за наблюдение, той отново се взе в ръце.

— Скъпи млади момко — каза меко той, — няма да се обидите, ако ви помоля да не издавате такива странни звуци, когато нанасям удар по топката? Нарушават концентрацията ми.

Момчето обясни, че се е разхълцало и Уолтър кимна разбиращо.

— Много лошо — каза той. — На ваше място бих напуснал игрището и бих се консултирал с лекаря си. Тези неща са сериозни, ако не им се обърне подобаващо внимание. Ще нося сам торбата до края на мача.

Щом младежът се отдалечи, забелязах как Понсфорд Ботс се тресе като желе — сигурен признак, че се е сетил за някоя история.

— Като стана дума за хълцане — започна той, — чували ли сте тази за двамата шотландци?

Козмо нацупи устни.

— Сега шотландски диалект ли ще имитираш?

— Разбира се.

— Аз не бих.

— Защо?

— От него носът започва да кърви.

— Глупости — каза Понсфорд Ботс и започна.

Но Козмо се оказа прав. Никой не може да разкаже безнаказано история, в която да има и шотландски диалект, и хълцане. Краят е неизбежен. Едва бе стигнал до второто „хък-къ“, когато просто трябваше да се затича с кърпичка пред лицето към сградата на клуба в компанията на, както ги бе нарекъл Уолтър, любимите му същества. Докато думите на Козмо „Нали ти казах!“ заглъхваха в далечината, видях странна нова светлина в погледа на Уолтър. Нямахше нужда от думи, за да разбере какво чувстваше. Подразбираше се, че сега може да насочи цялото си внимание към играта, без да се разсейва от разни самодиви, елфи, шотландци, хълцания и критики на начина, по който удря по топката. Равен резултат, шест дупки до края и един вегетарианец-въздържател за съперник. Само да протегне ръка и победата е негова.

И толкова яростна и бурна беше атаката му, че тринайсетата и четиринайсетата точки спечели с лекота. Но след това топката му се забута в някакъв труден сектор, както се случва на много играчи, че за петнайсетата му трябваша осем, а за шестнайсетата — девет удара. А през това време Джордж Портър играеше равномерната си игра по седем удара на дупка и при седемнайсетата резултатът отново бе изравнен. Тогава, след като се възстанови, Уолтър твърдо реши да играе със същия брой удари като Джордж. Всичко бе в ръцете на съдбата до последния спазъм.

Осемнайсетата дупка не беше отдалечена и дори състезателите по голф, които играят за Купата на Президента, рядко срещат трудности да достигнат подножието ѝ от втория удар. И двамата направиха добри удари, но докато Джордж беше на около четири метра от дупката, то някаква Божия намеса бе пратила топката на Уолтър на няколко сантиметра от нея.

— А сега — каза Уолтър, когато Джордж, който до последно се бе държал храбро, усещаше как куражът го напуска, — една последна формалност — да вкараме топката вътре.

Разпространени са няколко типа удари за близко разстояние, а сред второ и треторазредните играчи на голф, всъщност три: Мътеща кокошка, Седящият паралистик и Лумбагов поклон. Уолтър си падаше

по Мътещата кокошка. И щом зае приведена позиция и се приготви за удар, Козмо Ботс, който с госпожа Ботс и Анджела се бяха завърнали след оказване на първа помощ на Помсфорд Ботс, каза:

— Един момент, скъпи приятелю.

Уолтър се изправи и го погледна заплашително.

— Да?

— Не, нищо, нищо. Забравих, че зрителите не бива да дават напътствия на играчите. Критика след удара — да, но съвет преди него — не. Просто исках да ви кажа, че подходът ви е абсолютно погрешен. Продължавайте, драги, продължавайте.

Уолтър му хвърли още един страшен поглед и се наведе отново. И тъкмо замахваше със стика, госпожа Ботс изпищя пронизително:

— Ох, толкова съжалявам — каза тя, щом топката, ударена с все сила, изчезна в далечината. — Не исках да ви безпокоя, но точно пред топката имаше едно такова сладко бръмбарче и толкова се уплаших да не го ударите твърде силно.

Изправянето от позата на Мътеща кокошка по принцип е бавен процес, напомнящ факир, разгъващ се след труден номер, но Уолтър го направи за миг. В един момент той бе сякаш завързан на възел, в следващия — изправен в цял ръст, с мораво лице, облещени очи, а дишането му — като на двама хълцащи шотландци от история на Понсфорд Ботс. Само един поглед беше достатъчен, за да разбере, че сега е времето всички доблестни мъже да се съберат на помощ.

— Сок, Уолтър! — извиках припряно.

— По дяволите с този сок! — отвърна той и отмествайки ме настрана, започна да говори.

Гласът му беше ясен и висок и чух как Анджела ахна. И безспорно това, което говореше, би накарало всяко момиче да ахне силно.

Беше нещо критично, най-общо казано, изразено с безпощадна откровеност, по отношение на госпожа Ливандър Ботс — маниерите ѝ, моралът ѝ, интелигентността ѝ и външният ѝ вид заедно с тези на сина ѝ Козмо Ботс. И въпреки че бях натъжен от това развитие на нещата в последния момент, не можех да не се възхитя на подбора му на думите. Много преди да достигне до заключителната част, госпожа Ботс и синът ѝ редом с нея тичаха към клуба с пепеляви лица.

Освободен от тяхното присъствие, Уолтър потъна в размисъл. След това изведнъж, все едно че се пробужда от транс, раменете му се отпуснаха, а стикът се изхлузи от ръцете му.

Беше видял Анджела.

— О, здравей. Значи се върна?

— От известно време съм тук.

Той кимна сериозно.

— Случайно да чу нещо?

— Да.

— Сега вече знаеш що за човек съм. Ъ-ъ, как се казваше?

— Сатана в човешки образ.

— Точно така. Сатана в човешки образ.

— Точно такъв, какъвто обичам.

Той я изгледа невярващо.

— Искаш да кажеш, че няма да се отдръпнеш в ужас?

— Нито на милиметър — каза момичето и дори от мястото, където бях, можех да видя, че очите ѝ са озарени от любовта. — Искрено ти се възхищавам. Крайно време беше някой смел човек да се появи и да каже на леля Ливандър и на братовчед ми Козмо къде им е мястото. Единствено съжалявам, че чичо Понсфорд не беше тук, за да можеш да го информираш какво мислиш за историите му на диалект. О, Уолтър, знаеш ли, че сериозно обмислях да разваля годежа, защото ми изглеждаше толкова безгръбначен. Начинът, по който казваше на леля Ливандър колко се възхищаваш от книгите ѝ и я питаше дали редовно работи или чака вдъхновението, бе отвратителен. И този сърдечен смях всеки път, когато чичо Понсфорд разказваше историята за двамата зарзаватчии, които отишли в рая. И навикът ти да благодариш на Козмо за съветите му, когато човекът, за когото искам да се омъжа, би трябвало да го цапардоса с нещо тъпо. Би ли те учудило тогава защо изпитвах неприязън?

Счетох за уместно и аз да кажа някоя дума.

— Той го правеше заради вас. Мислеше си, че бихте предпочели да не се дърли с близките ви роднини.

— Да, сега разбирам. Очите ми се отвориха.

Уолтър, който преглъщаше като малко кученце, опитващо се да глътне кокал, твърде широк за храносмилателния му тракт, се опита да заговори.

— Хайде да се уточним. Предполагам, всички са съгласни, че аз съм сатана в човешки образ?

— И без съмнение най-лошият от всички.

— Но... точно тук искам внимателно да ми следиш мисълта... нямаш нищо против сатани в човешки образ, така ли?

— Ни най-малко.

— Странно — каза Джордж Портър, който изникна отнякъде и се присъедини към групата. — Повечето момичета не ги харесват. Мейбъл реши, че аз съм един от тях, когато я критикувах за начина, по който готви пащърнак, което доведе до нарушаване на хармонията между нея и мен. Радвам се да отбележа, че сега всичко е изгладено. Тя си призна, че не я бива по пащърнака. Всичко това идва да покаже...

— Не се бъркайте в тази работа, Джордж Портър — каза Уолтър и се обърна отново към Анджела. — Тогавя няма да имаш нищо против да забием камбаните на щастието — да речем, не тази, а следващата сряда?

— Нищо не би ме зарадвало повече.

Уолтър я притисна до себе си, използвайки смъртна хватка и известно време останаха така. После, нежно освобождавайки се от прегръдката му, тя го хвана подръка и го отведе. Аз и Джордж Портър също се запътихме към клуба да пийнем по един портокалов сок.

---

[1] Рицаря Баяр — Пиер дю Терей (1474–1524) — френски рицар, покрил се със слава при трима крале: Шарл XШ, Луи XIV и Франсоа I — Б.пр. ↑

[2] Блат, Уилям (1754–1817) — британски адмирал, участвал в последното плаване на капитан Кук. През 1789 г. като капитан на кораба „Баунти“, след бунт на екипажа на кораба, той е бил оставен сам в открито море. Открил е островите Тасмания и Фиджи — Б.пр. ↑

[3] Стрептококи (мед.) — болестотворни бацили по горните дихателни пътища — Б.пр. ↑

[4] Alter ego (лат.) — моето второ аз — Б.пр. ↑

[5] Камю, Албер (1913–1960) — френски писател, носител на Нобелова награда през 1957 г. — Б.пр. ↑

[6] Меча Екскалибур — става въпрос за крал Артур и неговият магически меч — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.